DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 1 marca 1938 r.

Nr 6

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

129

USTAWA

z dnia 18 lutego 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Art. 1. Po art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) dodaje się nowy artykuł w brzmieniu następującym:

„Art. 25a. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie również do gromad, będących siedzibami władz administracji ogólnej, oraz do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej.

Zakres działania organów ustrojowych miast w sprawach, unormowanych w niniejszym rozporządzeniu w gromadach przechodzi na radę gromadzką, w gminach wiejskich jednostkowych — na właściwe organa gminne."

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1938r. Nr 12, poz. 81).

130

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 lutego 1938 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokołu z dnia 28 grudnia 1937 r. między Polską a Szwajcarią dotyczącego zniżek celnych na produkty chemiczne.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokołu między Polską a Szwajcarią dotyczącego zniżek celnych na produkty chemiczne, podpisanego w Warszawie dnia 28 grudnia 1937 r.

(2) Tekst wspomnianego protokołu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 lutego1938 r. Nr 11, poz. 75).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 lutego 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 130).

Przekład.

PROTOKÓŁ

między Polską a Szwajcarią, dotyczący zniżek celnych na produkty chemiczne.

Niżej podpisani pełnomocnicy, zaopatrzeni w swe pełnomocnictwa, uznane za dobre i w należytej formie, oświadczają, iż zgodzili się na następujące postanowienia:

1. Polska udziela Szwajcarii zniżki celnej wymienionej niżej:

Poz. taryfy celnej polskiej	Nazwa towarów	Cło w złotych od 100 kg
490 ex p. 2	Preparaty pomocnicze używane do wykańczania wyrobów włókienniczych: Sandopan, Ultravon i Eriopon . . .	35.—

Uwaga do poz. 490 p. 2.

Dla zastosowania cła konwencyjnego do wyżej wymienionych produktów objętych poz. 490 p. 2 należy złożyć w Urzędzie Celnym fakturę, zaświadczoną przez Związek Przemysłu Chemicznego szwajcarskiego ze wskazaniem dokładnych nazw zgodnie z nazwami produktów wyżej wymienionych. Produkty te mogą być sprowadzane wyłącznie przez następujące Urzędy Celne: Warszawa, Łódź, Gdynia i na obszarze Wolnego Miasta Gdańska: Leegethor, Post-Wallgasse i Weichselbahnhof. W tych Urzędach Celnych zostaną zdeponowane próbki wspomnianych produktów.

2. Niniejszy protokół będzie ratyfikowany możliwie jak najprędzej i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Bernie.

Wejdzie on w życie trzydziestego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i obowiązywać będzie tak długo jak Układ Dodatkowy do Konwencji Handlowej między Polską i Szwajcarią z dnia 26 czerwca 1922, podpisany dnia 3 lutego 1934 r.

Na dowód czego wymienieni pełnomocnicy podpisali niniejszy Protokół.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, dnia 28 grudnia 1937 r.

W imieniu Rządu Polskiego: *Szembek*

W imieniu Szwajcarskiej Rady Związkowej: *Escher*

131

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1938 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu.

Na podstawie art. 5 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 409) oraz art. 9 i 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 623) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 207) wprowadza się następujące zmiany:

Ust. 2 § 46 otrzymuje następujące brzmienie:

„Terytorialną właściwość zakładów określa się, jak następuje:

a) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Borszczowie — podlega borszczowski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie tarnopolskim powiat borszczowski, gminy Kasperowce i Sinków, wsie Berestek, Błyszczanka, Chartanowce, Dupliska, Hinkowce i Uhrynkowce w gminie Uhrynkowce i wsie Bedrykowce i Dzwiniacz w gminie Zaleszczyki w powiecie zaleszczyckim, wsie Kociubińczyki, Siekierzyńce, Wasylków i Zielona w gminie Sidorów i wsie Bosyry, Czarnokońce Wielkie i Wola Czarnokoniecka w gminie Czarnokońce Wielkie w powiecie kopyczynieckim oraz wsie Tarnawka i Zwiahel w gminie Kolendziany w powiecie czortkowskim;

b) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Jagielnicy — podlega jagielnicki okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1) w województwie tarnopolskim powiaty czortkowski, kopyczyniecki i zaleszczycki z wyjątkiem gmin i wsi, należących do okręgu borszczowskiego, oraz powiat trembowelski,

2) w województwie stanisławowskim gminy Czernelica i Siemakowce, wieś Horodnica w gminie Horodenka oraz wieś Rakowiec w gminie Niezwiska w powiecie horodeńskim;

c) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Monasterzyskach — podlega monasterzyski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1) w województwie tarnopolskim powiaty brzeżański, buczacki i podhajecki,

2) w województwie stanisławowskim gminę Konkolniki w powiecie rohatyńskim, gminy Delejów i Mariampol w powiecie stanisławowskim, gminy Olesza i Niżniów w powiecie tłumackim oraz wsie Isaków, Łuka. Piotrów, Siekierczyn i Uniż w gminie Niezwiska w powiecie horodeńskim;

d) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Tarnopolu — podlega tarnopolski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie tarnopolskim powiaty — tarnopolski i skałacki;

e) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Zabłotowie — podlega zabłotowski okrąg upra-

wy tytoniu, obejmujący w województwie stanisławowskim powiat śniatyński, powiat horodeński, z wyjątkiem gmin i wsi, należących do okręgu jagielnickiego i monasterzyskiego, gminy Gwoździec Miasto, Kołomyja, Kułaczkowce, Matyjowce i Winograd w powiecie kołomyjskim oraz gminę Rożnów w powiecie kosowskim;

f) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Krzemieńcu — podlega wołyński okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie wołyńskim powiaty — dubieński, krzemieniecki, rówieński i zdołbunowski;

g) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Lublinie — podlega lubelski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie lubelskim powiaty bialski, biłgorajski, janowski, krasnystawski, lubartowski, lubelski, puławski i zamojski, gminę Wiszniewice w powiecie chełmskim i gminę Grabowiec w powiecie hrubieszowskim;

h) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Grodnie — podlega grodzieński okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie białostockim powiaty — augustowski, grodzieński, szczuczyński i wołkowyski;

i) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Grudziądzu — podlega pomorski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie pomorskim powiaty grudziądzki, chełmiński, świecki, toruński i wąbrzeski;

j) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Krakowie — podlega krakowski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1) w województwie krakowskim gminy Mogiła, Prądnik Czerwony, Ruszcza i Zielonki w powiecie krakowskim,

2) w województwie kieleckim powiaty jędrzejowski, miechowski, pińczowski i stopnicki oraz gminę Skała w powiecie olkuskim;

k) Zakładowi Uprawy Tytoniu w Wodzisławiu — podlega śląski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący powiat rybnicki w województwie śląskim."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1938 r. Nr 12, poz. 86).

132

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, a co do § 4 — również w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w sprawie umów zbiorowych cukrowniczo-plantatorskich na okres kampanijny 1938/39.

Na podstawie art. 17 ust. 1 — 4 oraz art. 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Umową zbiorową rejonową w rozumieniu niniejszego rozporządzenia będzie nazywane ogólne porozumienie pomiędzy działającymi na danym terenie i zarejestrowanymi zgodnie z przepisami prawa związkami cukrowni i związkami plantatorów w sprawie warunków: plantowania, dostawy, przyjęcia, zaliczkowania oraz zapłaty w gotowiźnie i naturaliach za buraki cukrowe wyprodukowane i dostarczone cukrowniom w danym okresie kampanijnym.

(2) Umowa zbiorowa rejonowa wiąże wszystkie cukrownie i wszystkich plantatorów określonego terenu, a postanowienia umów indywidualnych mniej korzystne dla plantatorów niż postanowienia umowy zbiorowej z mocy samego prawa ulegają zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia właściwej umowy zbiorowej rejonowej.

§ 2. (1) Na okres kampanijny 1938/39 zostaną zawarte dwie umowy zbiorowe rejonowe: pierwsza z nich obejmie teren województw poznańskiego i pomorskiego, druga — teren pozostałych województw.

(2) Każda z umów, o których mowa w ust. (1), może składać się z jednego lub więcej wzorów (typów) porozumienia pomiędzy stronami.

(3) Do zawarcia pierwszej z dwóch wymienionych powyżej umów zbiorowych rejonowych powołuje się Związek Zachodnio-Polskiego Przemysłu Cukrowniczego w Poznaniu oraz Związek Stowarzyszeń Plantatorów Buraka Cukrowego Wielkopolski i Pomorza w Poznaniu; do zawarcia drugiej — Związek Zawodowy Cukrowni b. Królestwa Polskiego, Wołynia, Małopolski i Śląska z siedzibą w Warszawie z jednej stro-

ny oraz Związek Stowarzyszeń Plantatorów Buraka Cukrowego w Warszawie i Centralny Związek Drobnych Plantatorów Buraka Cukrowego przy Centralnym Towarzystwie Organizacyj i Kółek Rolniczych w Warszawie z drugiej.

(4) O ile cukrownia, położona na terenie działania jednej z wymienionych powyżej umów zbiorowych rejonowych, posiada plantatorów na terenie działania drugiej umowy, wówczas wiążącą zarówno dla cukrowni, jak i dla plantatorów będzie ta umowa zbiorowa rejonowa, która jest właściwa dla siedziby danej cukrowni. W razie zgody obu stron za podstawę umowy indywidualnej może być przyjęta umowa zbiorowa rejonowa właściwa dla miejscowości, w której znajduje się dane gospodarstwo rolne.

§ 3. Ustala się następujący tryb postępowania przy zawieraniu umów zbiorowych rejonowych na okres kampanijny 1938/39:

a) Umowy, o których mowa powyżej, powinny być w zasadzie zawarte w drodze polubownej i treść ich powinna być zakomunikowana Ministerstwom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

b) O ile zawarcie umów w drodze polubownej okaże się niemożliwe, wówczas 3 delegaci, mianowani przez Ministra Skarbu, Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Przemysłu i Handlu, pod przewodnictwem delegata Ministra Skarbu, wezwą do siebie obie strony celem skłonienia ich do bezzwłocznego zawarcia umowy, a gdyby te próby nie dały pozytywnego wyniku, w celu utworzenia Komisji do zawarcia rejonowej umowy zbiorowej.

c) Komisja ta składa się z przedstawicieli plantatorów i przemysłu cukrowniczego, po 2 z każdej strony, oraz z 3 mianowanych delegatów rządowych (lit. b), a jej przewodniczącym jest delegat mianowany przez Ministra Skarbu.

d) W razie niewyznaczenia lub niestawiennictwa przedstawicieli którejkolwiek ze stron na posiedzenie Komisji przewodniczący zarządza odbycie posiedzenia w drugim terminie i zawiadamia o tym przedstawicieli obu stron. Do prawomocności posiedzenia w drugim terminie i do prawomocności uchwał, jakie zapadną na tym posiedzeniu, jest wystarczająca obecność 3 mianowanych delegatów rządowych. Komisja rozstrzyga sprawy zwykłą większością głosów, przy czym w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

e) Komisja opracowuje tekst umowy zbiorowej rejonowej dla danego terenu; wspomniana umowa ma moc obowiązującą na danym terenie w stosunku do ogółu cukrowni i ogółu plantatorów.

§ 4. (1) Spory dotyczące interpretacji umowy zbiorowej rejonowej, wynikłe między związkami umową tą związanymi, będą rozstrzygane w drodze orzeczeń komisyj rozjemczych, powołanych i orzekających w trybie przewidzianym pod literami c i d paragrafu poprzedzającego. Do tych komisyj przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych nie będą miały zastosowania.

(2) Wszelkie spory, powstałe między poszczególnymi cukrowniami i poszczególnymi plantatorami na tle umów między nimi zawartych w ramach rejonowych umów zbiorowych będą rozstrzygane przez powoływane w każdym przypadku szczególne komisje rozjemcze. Do sposobu powoływania tych szczególnych komisyj rozjemczych, trybu postępowania przed nimi i wykonalności ich orzeczeń stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych.

§ 5. Przewidziane w art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) zawiadomienia o zakontraktowaniu przez cukrownie buraków będą uznane w odniesieniu do okresu kampanijnego 1938/39 za wystarczające tylko wówczas, gdy w zawiadomieniach tych wyraźnie zostanie zaznaczone, że zakontraktowanie buraków nastąpiło według postanowień właściwej umowy zbiorowej rejonowej i gdy właściwy urząd wojewódzki potwierdzi to na zawiadomieniu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1938 r. Nr 12, poz. 87).

133

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 stycznia 1938 r.

o zniesieniu gminy wiejskiej Gryźliny i o utworzeniu gminy wiejskiej Nowy Dwór Bratiański w powiecie lubawskim województwie pomorskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1. Gminę wiejską Gryźliny w powiecie lubawskim województwie pomorskim znosi się, a z terytorium jej tworzy się gminę wiejską Nowy Dwór Bratiański z siedzibą w Nowym Dworze Bratiańskim w granicach tegoż powiatu i województwa.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 lutego 1938 r. Nr 10, poz. 67).

134

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 14 lutego 1938 r.

o zmianie granic gmin wiejskich i miejskich w powiecie średzkim województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Środa w powiecie średzkim, województwie poznańskim, wyłącza się:

a) z gromady Szlachcin parcelę, oznaczoną w katastrze artykułem matrykuły 8,
b) z gromady Tadeuszowo grunty, oznaczone w katastrze artykułem matrykuły 10—13, 25, 30, 36 oraz parcele Nr 85, $\frac{101}{86}$, 87, $\frac{121}{69}$,
c) z gromady Olszewo parcelę, oznaczoną w katastrze artykułem matrykuły 53,
d) z gromady Nadziejewo grunty oznaczone w katastrze artykułem matrykuły 8, część artykułu matrykuły 4, parcele 26, 27, 28, 29, część artykułu matrykuły 5, parcele 30, 31, 32 —

i włącza się obszar wymieniony w punkcie a) do gromady Murzynowo Leśne, gminy wiejskiej Krzykosy, wymieniony w punkcie b) do gromady Rusiborek, gminy wiejskiej Dominowo, wymieniony w punkcie c) do gminy miejskiej Środa, wymieniony zaś w punkcie d) do gromady Mądre, gminy wiejskiej Zaniemyśl — w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Z gminy miejskiej Kostrzyn w powiecie średzkim, województwie poznańskim, wyłącza się grunty oznaczone w katastrze artykułem matrykuły 180 i 181 i włącza się je do gromady Glinka, gminy wiejskiej Kostrzyn, w tymże powiecie i województwie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 lutego 1938 r. Nr 11, poz. 77).

135

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 lutego 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych podpisanego dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 3 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 414) nastąpiła w dniu 7 sierpnia 1937 r. ratyfikacja podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r., oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu dodatkowego w wykonaniu jego ust. 4 dokonana została w Pradze dnia 20 stycznia 1938 r.

Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu dodatkowego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 94).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 lutego 1938 r. Nr 11, poz. 78).

136

POSTANOWIENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 21 lutego 1938 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa pod firmą: „Ericsson Polska Akcyjna Spółka Elektryczna“.

Na zasadzie art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 36, poz. 329 i z r. 1933 Nr 18, poz. 118) ustala się, że przedsiębiorstwu pod firmą: „Ericsson Polska Akcyjna Spółka Elektryczna“ z siedzibą w Warszawie, przysługuje prawo do ulg przewidzianych w art. 6 (z wyłączeniem ustępu końcowego) wyżej wskazanego rozporządzenia, w odniesieniu do nakładów wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 22 grudnia 1937 r., złożonym zgodnie z pkt. 2 i 3 art. 1 tegoż rozporządzenia.

Ulgi powyższe w zakresie państwowego podatku przemysłowego (art. 6 pkt. 3 rozporządzenia) nie będą zastosowane w odniesieniu do ewentualnej działalności wytwórczej innego rodzaju, niż określona w ust. 2 pkt. 14 i 17 cytowanego rozporządzenia, bądź w § 1 lit. b rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 306).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*
Minister Spraw Wojskowych:
w. z. (—) *Litwinowicz.*
Minister Skarbu:
w. z. (—) *Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego“ z dnia 24 lutego 1938 r. Nr 44, poz. 53).

137

ZARZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 10 lutego 1938 r.

w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów za granicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285 i Nr 46, poz. 338), zarządzam co następuje:

§ 1. Ustalam następujący wykaz instytucyj, do których należy składać zgłoszenia wywozowe według załączonego wzoru Nr 1 i które będą doręczać eksporterom zaświadczenia walutowe według załączonego wzoru Nr 2:

1) **Polski Instytut Rozrachunkowy** w Warszawie oraz jego delegatury — na wszystkie towary z wyjątkiem: żelaznych wyrobów hutniczych, produktów naftowych, wyrobów przemysłu metalowego przetwórczego, wełny czesanej, przędzy czesankowej oraz wyczesków i odpadków wełnianych, papieru, tektury wszelkiej, bibułki papierosowej, obić papierowych, drewna okrągłego liściastego i iglastego; drewna opałowego, materiałów drzewnych tartych wszelkich: iglastych i liściastych; kopalniaków; podkładów kolejowych i slipów: iglastych i liściastych, wszelkich materiałów ciosanych, papierówki: świerkowej, jodłowej, sosnowej i osikowej w szczapach i okrąglakach, mebli giętych i ich części, wikliny, łyka z drzew, dykt i fornierów, ryżu łuszczonego i pochodnych, zboża, przetworów zbożowych, słodu, strączkowych, nasion oleistych, nasion koniczyny i innych nasion, zwierząt gospodarskich żywych i bitych, mięsa, wszelkich przetworów mięsnych, słoniny, smalcu, drobiu żywego i bitego, dziczyzny, cukru, jaj, masła i sera, melasy i wysłodków buraczanych, przetworów ziemniaczanych i cementu wszelkiego;

2) **Polska Konwencja Węglowa** w Katowicach — na węgiel, koks i brykiety z węgla i koksu;

3) **Związek Eksportowy Polskich Hut Żelaznych** w Katowicach — na wszystkie żelazne wyroby hutnicze;

4) **Polski Związek Przemysłowców Metalowych w Warszawie** — na wszystkie wyroby przemysłu metalowego przetwórczego;

5) **Unia Polskiego Przemysłu Górniczo-Hutniczego** w Katowicach — na wszystkie metale (oprócz żelaza) i ich przeroby hutnicze, węglopochodne oraz materiały wybuchowe;

6) **Polski Eksport Naftowy** we Lwowie — na produkty naftowe;

7) **Związek Przemysłu Chemicznego R. P.** w Warszawie — na wszystkie artykuły chemiczne;

8) **Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce,** w Łodzi — na wełnę czesaną, przędzę czesankową oraz wyczeski i odpadki wełniane;

9) **Syndykat Eksportu Odzieży** w Łodzi — na konfekcję;

10) **Związek Papierni Polskich** w Warszawie — na papier, tekturę wszelką, bibułkę papierosową i obicia papierowe;

11) **Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych** w Warszawie — na produkty eksportowane przez Administrację Lasów Państwowych, Polską Agencję Drzewną „Paged“, Sp. z o. o., oraz Liceum Krzemienieckie;

12) **Komitet Eksportowy Materiałów Tartych** przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce, w Warszawie — na materiały drzewne tarte wszelkie: iglaste i liściaste, fryzy, komplety

skrzynkowe, piasty, dzwona, szprychy, forniery, boazerie, parkiety, wyroby stolarskie, meble gięte i stolarskie, beczki do piwa oraz inne wyroby z drzewa;

13) **Komitet Eksportowy Papierówki** przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce w Warszawie — na papierówkę świerkową, jodłową, sosnową i osikową: w szczapach i okrąglakach oraz kopalniaki;

14) **Komitet Eksportowy Sliprów i Podkładów** przy Zrzeszeniu Związków Właścicieli Lasów w Warszawie — na podkłady kolejowe, slipry: liściaste i iglaste i wszelkie materiały ciosane;

15) **Komisja Parytetowa** przy Zrzeszeniu Związków Właścicieli Lasów w Warszawie — na drewno okrągłe liściaste i iglaste, drewno opałowe, klepki łupane, wiklinę, łyko z drzew i nasiona leśne;

16) **Komitet Eksportowy Dykt** przy Związku Fabrykantów Dykt i Fornierów w Warszawie — na dykty i forniery;

17) **Polsko-Gdański Przemysł Ryżowy** w Krakowie — na ryż łuszczony i pochodne;

18) **Związek Eksporterów Zboża R. P.** w Poznaniu — na zboża, przetwory zbożowe, słód, strączkowe, nasiona oleiste, nasiona koniczyny i inne nasiona;

19) **Polski Związek Eksporterów Bekonu i Artykułów Zwierzęcych** w Warszawie — na zwierzęta gospodarskie żywe i bite, mięso, wszelkie przetwory mięsne, słoninę, smalec, drób bity, jaja, przetwory warzywne, przetwory grzybowe, przetwory owocowe, miąższe i soki;

20) **Zrzeszenie Eksporterów Drobiu i Ubocznych Artykułów Rolnych** w Warszawie — na drób żywy, dziczyznę, grzyby świeże i suszone, raki i jagody;

21) **Związek Zawodowych Zrzeszeń Eksporterów Jaj** w Warszawie — na jaja;

22) **Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich** w Warszawie — na masło i sery;

23) **Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego** w Warszawie — na wyroby Państwowego Monopolu Spirytusowego;

24) **Bank Cukrownictwa Sp. Akc.** w Poznaniu — na cukier;

25) **Związek Zachodnio-Polskiego Przemysłu Cukrowniczego** w Poznaniu — na melasę i wysłodki buraczane;

26) **Ogólno-Polskie Zrzeszenie Przemysłowców-Eksporterów Przetworów Ziemniaczanych** w Poznaniu — na przetwory ziemniaczane;

27) **Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce,** w Łodzi — na przędzę i tkaniny bawełniane;

28) **Zrzeszenie Eksporterów Wyrobów Włókienniczych** w Bielsku — na wszystkie artykuły włókiennicze;

29) **Związek Polskich Fabryk Portland Cementu** w Warszawie — na wszelki cement;

30) **Zrzeszenie Przemysłowców** w Białymstoku — na wszystkie artykuły włókiennicze;

31) **Związek Hut Szklanych w Polsce** w Warszawie — na wszelkie szkło i wszelkie wyroby szklane;

32) **Dyrekcja Państwowego Monopolu Solnego** w Warszawie — na wyroby Państwowego Monopolu Solnego;

33) **Rada Naczelna Przemysłu Filmowego w Polsce,** w Warszawie — na naświetlone wstęgi kinematograficzne, negatywy i pozytywy, dźwiękowe i nieme;

34) **Ogólnopolski Związek Przetwórców i Eksporterów Pierza i Puchu** w Warszawie — na pierze, puch i pióra ozdobne oraz szypułki;

35) **Zrzeszenie Wytwórców Konserw** w Warszawie — na konserwy rybne, przetwory warzywne, przetwory grzybowe, przetwory owocowe, miąższe i soki.

§ 2. Komisja Obrotu Towarowego może według uznania, w wypadkach wyjątkowych, przyznać Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu i jego delegaturom prawo doręczania zaświadczeń walutowych na artykuły wyłączone w § 1 p. 1 spod kompetencji Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

§ 3. Zaświadczenie walutowe służy do jednorazowej odprawy celnej lub skarbowej. Przy odprawach towarów, których wartość nie przenosi zł 50 i których waga nie przenosi 2 kg, nie wymaga się przedstawiania zaświadczeń walutowych.

§ 4. Za wystawienie zaświadczenia walutowego Komisja Obrotu Towarowego pobierać będzie następujące opłaty: od transportów wagi do 15.000 kg wraz z bezpośrednim opakowaniem: a) węgla, koksu i brykietów oraz drewna opałowego — zł 0,50; b) od wszelkich innych towarów, przy wartości do 200 zł włącznie — zł 0,50, przy wartości wyższej — zł 1.

O ile transport związany z jednym zaświadczeniem walutowym przekracza wagę 15.000 kg, wówczas od każdych następnych rozpoczętych 15.000 kg jest pobierana opłata według norm wyżej podanych.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 21 lutego 1938 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych (Monitor Polski Nr 21, poz. 33) w brzmieniu zarządzenia z dnia 19 maja 1937 r. (Monitor Polski Nr 117, poz. 179).

Zgłoszenia wywozowe, złożone — oraz zaświadczenia walutowe, doręczone przed dniem 21 lutego 1938 r. według wzorów podanych jako załączniki do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. (Monitor Polski Nr 21, poz. 33) zachowują swoją ważność.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 lutego 1938 r. Nr 40, poz. 48).

Wzór Nr 1.

I

SERIA	KONTO
Zaświadczenia walutowego	

ZGŁOSZENIE WYWOZOWE

Do
Komisji Obrotu Towarowego
w Warszawie

Zgodnie z § 1 Rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 338) zgłaszam (y) następujący wywóz:

1	Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera	
2	Nazwa towaru	
3	Ilość towaru *(waga, ilość, sztuk itp.)*	
4	Cena jednostkowa *)	
	Wartość w/g faktury *w walucie fakturowej*	
5	Umówiony termin płatności	
6	Sposób i waluta zapłaty *(Weksel, czek, przekaz itp.)*	
7	Kraj przeznaczenia	
8	Uwagi	

Jednocześnie oświadczam (y): a) że znane mi (nam) są postanowienia Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) w brzmieniu nadanym dekretem z dnia 29 sierpnia 1936 (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 488) i wydanych na jego podstawie rozporządzeń, b) że na żądanie instytucyj powołanych do kontroli wpływu waluty eksportowej okażę (emy) wszelkie księgi i dokumenty oraz udzielę (imy) żądanych wyjaśnień.

Zaświadczenie walutowe wydano dnia ....

....
Pieczęć i podpis eksportera **)

Egzemplarz niniejszy po wypełnieniu składa eksporter w tej instytucji, która jest upoważniona do doręczania zaświadczeń walutowych na dany towar.

*) W przypadkach różnych gutunków należy dołączyć odpis faktury.
**) Podpisuje się osoba, zobowiązana do zaofiarowania należności do skupu bankowi dewizowemu.

Wzór Nr 2.

II

KOMISJA OBROTU TOWAROWEGO
W WARSZAWIE

SERIA	KONTO

ZAŚWIADCZENIE WALUTOWE

Na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 338) stwierdza się, że niżej wymieniona firma dopełniła obowiązku zgłoszenia następującego wywozu:

1	Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera	
2	Nazwa towaru	
3	Ilość towaru (*waga, ilość, sztuk itp.*)	
4	Wartość w/g faktury *w walucie fakturowej*	
5	Umówiony termin płatności	
6	Sposób i waluta zapłaty (*Weksel, czek, przekaz itp.*)	
7	Kraj przeznaczenia	
8	Uwagi	

Zaświadczenie niniejsze jest ważne dla urzędu celnego w ciągu 3-ch miesięcy od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne

Przewodniczący

M. P.

....
podpis

Zaświadczenie niniejsze wydano dnia ....

....
Pieczęć i podpis instytucji doręczającej

Do
Polskiego Instytutu
Rozrachunkowego
w Warszawie

Urząd Celny (placówka granicznej kontroli skarbowej) w .... stwierdza, że dn. .... ostatecznie / warunkowo *) wywieziono wymieniony wyżej towar w ilości .... zagranicę, do obszaru W. M. Gdańska, do wolnego obszaru celnego *).

*) niepotrzebne skreślić.

(pieczęć) .... podpis

Zaświadczenie niniejsze eksporter składa w urzędzie celnym (placówce granicznej kontroli skarbowej) wraz z jego kopią (egzemplarz III).

138

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU
w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 7 lutego 1938 r.

o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanii 1938/39 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Na podstawie art. 28 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) ustala się ilość spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi z produkcji gorzelni rolniczych w okresie kampanii 1938/39 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu) na 35 (trzydzieści pięć) milionów litrów spirytusu 100^{0}.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 lutego 1938 r. Nr 39, poz. 43).

139

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1938 r.

ustalające dalszą listę banków dewizowych.

Na podstawie art. 5 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249), ogłaszam następującą dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, którym na podstawie art. 5 ust. (2) wymienionego dekretu przyznane zostały uprawnienia banków dewizowych:

1) **Zakład Główny Domu Bankowego** O. i J. Grüss we Lwowie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 lutego 1938 r. Nr 39, poz. 44).

140

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 lutego 1938 r.

o rejestracji roszczeń z umów ubezpieczeń na życie zawartych z upadłym zakładem ubezpieczeń „Allgemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente" w Amsterdamie.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 11 stycznia 1938 r. o zaspokojeniu roszczeń z umów ubezpieczenia do upadłego zakładu ubezpieczeń „Allgemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente" w Amsterdamie (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządzam, co następuje:

§ 1. (1) Z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia zostaje rozpoczęta rejestracja roszczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, zawartych z upadłym zakładem ubezpieczeń „Allgemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente" w Amsterdamie.

(2) Rejestracji i zaspokojeniu nie podlegają roszczenia:

a) z umów ubezpieczenia, zawartych przez osoby, które w chwili zawarcia umowy nie miały miejsca zamieszkania na obszarze, należącym obecnie do Państwa Polskiego,

b) z umów ubezpieczenia, jeżeli składka ubezpieczeniowa nie została opłacona przynajmniej za lat 3 i to bez względu na przyczynę niezapłacenia składki.

§ 2. (1) Jako termin nieprzekraczalny dla zgłoszenia roszczeń z tytułu wymienionych w § 1 umów ustala się dzień 18 sierpnia 1938 r.

(2) Niezgłoszenie roszczeń w tym terminie powoduje ich utratę stosownie do postanowień art. 3 ust. (2) powołanej na wstępie ustawy.

(3) Zgłoszenie roszczeń uważa się za dokonane w nieprzekraczalnym terminie również i wtedy, gdy przed jego upływem nadano w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym pismo, zawierające to zgłoszenie.

§ 3. (1) Roszczenia należy zgłaszać pod adresem: Ministerstwo Skarbu — Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń — Warszawa, Krakowskie Przedmieście 60.

(2) W zgłoszeniu należy podać szczegóły lub uwagi, dotyczące umowy ubezpieczenia oraz dołączyć:

a) polisę względnie świadectwo zastawowe,
b) wszelkie posiadane kwity z opłacenia składek,
c) dowody spłacenia ewentualnej pożyczki,
d) dokumenty uzasadniające tytuł do roszczenia, jak cesja, decyzje spadkowe itp. (o ile roszczenia nie zgłasza osoba uprawniona z polisy),
e) wszelką korespondencję z zakładem ubezpieczeń, dotyczącą zawartej umowy.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 lutego 1938 r. Nr 39, poz. 45).

141

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1938 r.

L. D. I. 9352/2/37

O właściwości rzeczowej władz skarbowych w sprawach o przestępstwa objęte p. k. s.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz do wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Na tle przepisów art. 218 — 219, art. 271 i art. 281 p. k. s. o rozgraniczeniu właściwości rzeczowej władz skarbowych, powstały w praktyce wątpliwości, — jakiej instancji władze skarbowe (§§ 2 i 3 przep. wykon. do p. k. s.) są właściwe do rozstrzygnięcia sprawy o występek skarbowy — zagrożony grzywną ustanowioną w wielokrotności — w następujących przypadkach:

1. Wysokość zagrożenia karnego jest zawisła od rodzaju winy, zależnie więc od tego czy sprawca działa umyślnie, czy też nieumyślnie — grozi mu grzywna w różnych wysokościach, jak np. w przypadkach przewidzianych w art. 49, 50, 61, 72, 89 i in. p. k. s.

2. Podstawa wielokrotności grzywny — ustalona w chwili wszczęcia postępowania karnego i uzasadniająca właściwość władzy skarbowej II instancji — w dalszym stadium dochodzeń zostaje obniżona w takim stopniu, że oskarżonemu grozi grzywna w kwocie zł 3.000 lub poniżej tej kwoty. Np. w przypadkach przewidzianych w art. 46 p. k. s. strona zgłasza towar do odprawy celnej, kwalifikując go wg. poz. „X" taryfy celnej, urząd celny w wyniku rewizji kwalifikuje ten towar do poz. „Y" taryfy celnej, zaś orzeczenie taryfowe Ministerstwa Skarbu zalicza tenże towar do poz. „Z" taryfy celnej, przy czym stosunek stawek celnych według wymienionych pozycji jest następujący: Stawka „X" jest mniejsza od stawki „Y", zaś stawka „Y" jest większa od stawki „Z" (X. <Y.> Z.). Wskutek tego uszczuplone cło, stanowiące w chwili wszczęcia postępowania karnego, różnicę Y — X, — w dalszym stadium dochodzeń maleje, stanowiąc różnicę **Z — X,** ustanowiona w wielokrotności grzywna — przy podstawie wymiaru Y — X przekracza kwotę zł 3.000, zaś przy podstawie wymiaru Z — X nie przewyższa tej kwoty.

3. W przypadkach wymienionych pod poz. 2) podstawa wymiaru kary w toku dalszych dochodzeń maleje do O. z braku podstaw do ścigania. Np. w przypadkach art. 46 p. k. s. strona kwalifikuje towar w zgłoszeniu celnym do poz. „X" tar. celnej, zaś urząd celny w wyniku rewizji stwierdza poz. „Y" taryfy celnej, natomiast Ministerstwo Skarbu zalicza towar ten zgodnie z zgłoszeniem strony do poz. X tar. celnej, wielokrotna grzywna przy podstawie wymiaru Y — X przekracza kwotę zł 3.000.

4. Podstawy wymiaru kary nie można ustalić nawet w przybliżeniu, z góry jednak, można przewidzieć, że z powodu drobiazgowości sprawy najwyższa kara, jaka zostanie w tej sprawie orzeczona, nie przekroczy kwoty zł 3.000.

Wobec powstałych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Ad 1) Jeżeli najwyższa grzywna grożąca za dany czyn przekracza kwotę zł 3.000 to sprawa podlega właściwości władzy skarbowej II instancji, choćby na podstawie dalszych dochodzeń — stwierdzających w działaniu sprawcy cechy winy nieumyślnej — należało zastosować do danego czynu łagodniejszą sankcję karną.

Ad 2) i 3) Jeżeli ustalona w chwili wszczęcia postępowania karnego podstawa wymiaru grzywny — ustanowionej w wielokrotności — uzasadniająca właściwość władzy skarbowej II instancji, w dalszym stadium dochodzeń została obniżona lub w ogóle odpadła podstawa do ścigania, to i w tych przypadkach nie ma powodu do zmiany właściwości na rzecz władzy skarbowej I instancji. Wyjątek stanowią te przypadki, w których grożąca sprawcy grzywna w kwocie ponad zł 3.000 została ustalona niezgodnie z rzeczywistością wskutek oczywistych omyłek pisarskich lub rachunkowych, jakie zaszły przy obliczaniu grzywny lub podstawy jej wymiaru. Takie omyłki należy sprostować w toku dochodzenia i jeżeli w wyniku sprostowania grożąca za dany czyn grzywna nie przekroczy kwoty zł 3.000 — sprawa podlega właściwości władzy skarbowej I instancji.

Ad 4) Niemożność ustalenia nawet w przybliżeniu podstawy wielokrotności grzywny uniemożliwia zastosowanie normalnej kary ustanowionej w wielokrotności uszczuplonego podatku lub opłaty i uzasadnia stosowanie art. 13 p. k. s. Artykuł ten jednak przewiduje grzywny w ramowych kwotach i w takiej wysokości, że możliwość stosowania przepisów tego artykułu przez władze skarbowe I instancji jest w ogóle wykluczone.

za Dyrektora Departamentu:

(—) *K. Poths.*

Naczelnik Wydziału.

142

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1938 r.

L. D. I. 8846/2/37

w sprawie wykładni art. 46 i 47 p. k. s.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł i urzędów celnych.

W praktyce powstały wątpliwości, w jakich przypadkach występek z art. 46 p. b) p. k. s. może spowodować naruszenie ograniczeń przywozowych.

W szczególności, chodzi o wyjaśnienie, czy naruszenie tych ograniczeń może nastąpić wtedy:

a) gdy do zgłoszenia celnego nie dołączono pozwolenia przywozu w ogóle lub gdy dopiero w dalszym stadium postępowania celnego przedstawiono właściwe pozwolenie przywozu;

b) gdy do zgłoszenia celnego dołączono niewłaściwe pozwolenie przywozu, a zwłaszcza wtedy, jeżeli strona złoży później w toku odprawy celnej właściwe pozwolenie przywozu, bądź spowoduje sprostowanie lub uzupełnienie pozwolenia przywozu złożonego poprzednio;

c) gdy strona wycofa niewłaściwe pozwolenie przywozu, złożone przy zgłoszeniu i przedstawi nowe pozwolenie przywozu zgodne z rzeczywistością;

d) gdy z braku właściwego pozwolenia przywozu strona zgłosi wniosek o wywóz towaru z powrotem za granicę.

Przykłady:

1) strona, zgłaszając do odprawy w urzędzie celnym, towar podlegający ograniczeniom przywozowym w ogóle nie dołącza pozwolenia przywozu, a czyni to dopiero po ustaleniu wyniku rewizji,

2) strona zgłasza towar na pozycję X taryfy celnej i dołącza do zgłoszenia pozwolenie przywozu opiewające na towar odpowiadający również pozycji X taryfy celnej, zaś w toku rewizji towar zostaje zakwalifikowany do poz. tar. celn. „Y" i w związku z tym strona przedstawia nowe pozwolenie przywozu opiewające na poz. „Y" lub nie przedstawiając nowego pozwolenia — zgłasza wniosek o powrotny wywóz towaru za granicę,

3) strona zgłasza do odprawy celnej X kg towaru i dołącza na tę samą ilość pozwolenie przywozu; w wyniku zaś rewizji ustalono wagę większą, przewyższającą nadwyżkę dopuszczalną na zasadzie obowiązujących przepisów;

4) strona zgłasza do odprawy celnej towar na poz. „X" i dołącza odpowiadające zgłoszeniu pozwolenie przywozu; w wyniku zaś rewizji ustalono, że w zgłoszonej przesyłce oprócz towaru, podlegającego ocleniu według poz. „X" znajduje się jeszcze towar o przynależności taryfowej do poz. „Y", i w związku z tym strona przedstawia na ten towar dodatkowe pozwolenie przywozu, lub zgłasza wniosek o powrotny wywóz tego towaru za granicę,

5) strona zgłasza do odprawy celnej towar na poz. „X" i składa odpowiadające zgłoszeniu pozwolenie przywozu, — w wyniku zaś rewizji ustalono, iż towar podlega ocleniu według poz. „X" tar cel. i uwagi do tej poz., a strona składa poprawione stosownie do wyniku rewizji pozwolenie przywozu.

Wobec powstałych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Z przepisów §§ 48 — 50 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego wynika, że zgłaszając do odprawy celnej towar, podlegający ograniczeniom przywozowym, strona nie jest obowiązana dołączać do zgłoszenia celnego pozwolenia przywozu, które może być złożone w późniejszym czasie, przy czym urząd celny nie może przyjąć należności celnych przed złożeniem mu odpowiedniego pozwolenia przywozu.

Stąd płynie wniosek, że złożenie pozwolenia przywozu w myśl obowiązujących przepisów nie jest integralną częścią zgłoszenia celnego, a więc dane zawarte w pozwoleniu przywozu nie mogą mieć żadnego wpływu na rozstrzygnięcie kwestii niezgodności zgłoszenia celnego z rzeczywistością.

Jeżeli więc dane zawarte w zgłoszeniu celnym są zgodne z rzeczywistością, a towar podlega ograniczeniom przywozowym, to obojętnym jest w jakim stadium odprawy celnej pozwolenie przywozu zostanie złożone; chodzi tylko o to, aby wymienione pozwolenie zawierało dane zgodne z danymi ustalonymi w wyniku rewizji celnej.

Natomiast jeżeli zgłoszenie celne zawiera dane niezgodne z rzeczywistością, to ta okoliczność może narazić Skarb Państwa nie tylko na uszczuplenie cła, lecz również może spowodować naruszenie ograniczeń przywozowych.

W szczególności, w przypadkach przewidzianych w art. 46 § 1 pkt. „B" i w art. 47 § 1 pkt. „B" p. k. s. — naruszenie ograniczeń przywozowych może być spowodowane przez to:

a) że nie zgłoszono towaru, podlegającego ograniczeniom przywozowym, który w przesyłce pomiędzy innymi towarami się znajdował,

b) że towar podlegający ograniczeniom przywozowym zgłoszono do odprawy celnej w mniejszej ilości, aniżeli dostawiono do rewizji celnej, przy czym przekroczono w ten sposób dozwoloną ustawowo nadwyżkę,

c) że towar podlegający ograniczeniom przywozowym zgłoszono pod inną pozycją taryfy celnej nie objętą ograniczeniami przywozowymi,
d) że dane zawarte w **zgłoszeniu celnym** określają niezgodnie z rzeczywistością kraj pochodzenia towaru lub kraj, z którego towar przywieziono do polskiego obszaru celnego.

Ustalenie choćby jednej z wymienionych okoliczności stanowi znamiona występku bądź z art. 47 p. k. s. bądź z art. 46 p. k. s. zależnie od tego, czy występek ten mógł spowodować jedynie naruszenie ograniczeń przywozowych, czy też oprócz naruszenia ograniczeń przywozowych Skarb Państwa mógł być narażony także na uszczuplenie cła.

Ta okoliczność, że już po ustaleniu wyniku rewizji strona składa pozwolenie przywozu zgodne z danymi ustalonymi przez urząd celny czy to w formie nowego pozwolenia przywozu, czy to w formie sprostowania lub uzupełnienia pozwolenia przywozu poprzednio złożonego jest dla kwestii odpowiedzialności karnej rzeczą obojętną, mogącą mieć tylko wpływ na wymiar kary.

W końcu nadmienia się, że zezwolenie na powrotny wywóz za granicę towaru będącego przedmiotem postępowania karnego skarbowego może być udzielone tylko w tych przypadkach, gdy sprawcy występku nie grozi kara przepadku tego towaru i gdy nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia na nim grożącej grzywny.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału.

143

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lutego 1938 r.

L. D. III. 623/4/38

w sprawie stosowania przepisów rachunkowo-kasowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Praktyka wykazała, że postanowienie ust. 9 § 27 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz znajduje pełne uzasadnienie, o ile chodzi o potrzeby związane z wewnętrzną kontrolą na terenie władz asygnujących; wypisywanie wymienionych w powyższym przepisie szczegółów na asygnatach i zleceniach wypłaty nie ma znaczenia dla kasowych organów skarbowych, jak również dla organów Kontroli Państwowej, ponieważ organa te nie mają możności porównania tych danych z dotyczącymi księgami władz asygnujących. W związku z tym Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, utrzymując nadal obowiązek wypisywania pozycji względnie stronic ksiąg rachunkowych na grzbietach i na talonach asygnat oraz na grzbietach czeków, zwalnia jednocześnie władze asygnujące od obowiązku wypisywania tych danych na właściwych asygnatach i na zleceniach wypłaty (środkowych odcinkach czeków).

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu zarządza, aby przy sprawdzaniu otrzymywanych od władz asygnat i czeków w myśl § 23 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych nie usterkowano braku pozycji względnie stronicy księgi i w żadnym razie nie zwracano z tego powodu asygnat (czeków) do uzupełnienia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biuru Sejmu i Senatu, Najwyższej Izbie Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkim ministerstwom

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości wyżej przytoczony odpis okólnika z prośbą o podanie do wiadomości podległym organom asygnującym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

144

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lutego 1938 r.

L. D. V. 40198/4/37

w sprawie ulg w podatku przemysłowym od obrotu dla hurtowych sprzedawców pism periodycznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zezwala

hurtowym sprzedawcom pism periodycznych, na opłacanie od osiągniętych obrotów podatku przemysłowego od obrotu według 0,75% stawki podatkowej.

Ulga powyższa ma zastosowanie z urzędu (bez składania indywidualnych podań) do obrotów osiągniętych poczynając od dnia 1 stycznia 1937 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

145

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lutego 1938 r.

L. D. V. 3439/4/38

w sprawie udowadniania obrotów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu.

W związku z okólnikiem z dnia 25 lipca 1935 r. L. D. V. 18692/4/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 501) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż — poza przewidzianą w tym okólniku metodą udowadniania obrotów wynikających ze sprzedaży towarów objętych scalonym podatkiem przemysłowym — w przedsiębiorstwach sprzedaży prowadzących księgi handlowe, tego rodzaju obroty mogą być udowodnione również specjalnymi wykazami, przedstawionymi łącznie z zeznaniami dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu, a zawierającymi ilość i wartość: remanentu początkowego (na początek okresu podatkowego), zakupów całorocznych (na podstawie faktur i rachunków zakupu) i remanentu końcowego (na koniec okresu podatkowego) towarów podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu. Wartość sprzedanych towarów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu, należy ustalić według przeciętnych rocznych cen sprzedażnych, wynikających dla poszczególnych towarów z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych danego przedsiębiorstwa.

Za obrót ilościowy ze sprzedaży towarów, objętych scalonym podatkiem przemysłowym, należy uważać różnicę pomiędzy ilością całorocznych zakupów wraz z remanentem początkowym, a ilością remanentu końcowego.

Powyższy sposób ustalania obrotów ze sprzedaży towarów, objętych scalonym podatkiem przemysłowym, ma zastosowanie nie tylko do wymiarów podatku przemysłowego od obrotu poczynając od roku podatkowego 1937, lecz również do nieprawomocnych wymiarów tego podatku za lata ubiegłe, jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwa handlowe bądź w postępowaniu wymiarowym bądź też odwoławczym złożyły lub złożą władzom skarbowym w analogiczny sposób sporządzone wykazy (obliczenia).

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki*

146

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 lutego 1938 r.

L. D. V. 4267/2/38

w sprawie stosowania przepisu art. 7 p. 2 ustawy o podatku dochodowym do dochodów ze sprzedaży lasu.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 1 grudnia 1937 r. L. Rej. 5835/36.

— — — — — — — — — — — —

. . . zastosowaniu przepisu art. 7 p. 2 ustawy przy sprzedaży lasu na wyrąb przez b. właściciela gruntu, po dokonanej sprzedaży gruntu spod lasu, nie stoi na przeszkodzie ta okoliczność, że grunt pod lasem został pozbyty we wcześniejszym okresie gospodarczym, aniżeli drzewostan.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

147

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 lutego 1938 r.

L. D. V. 1887/1/38

w sprawie odpowiedzialności za podatek dochodowy z tytułu objęcia majątku osoby prawnej.

Wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 listopada 1937 r. L. Rej. 6382/35.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Spółce Akcyjnej „Bracia Dawidowscy" wymierzono podatek dochodowy, a wobec likwidacji tej spółki i stwierdzenia, że majątek

jej przeszedł prawie w całości na nowoutworzoną przez skarżącą spółkę komandytową „Bracia Dawidowscy" nałożył Urząd Skarbowy w Poznaniu postanowieniem z 6 lipca 1935 na skarżących solidarną odpowiedzialność za uiszczenie należności z tytułu tego podatku w myśl art. 134 § 1 i art. 137 O. P. (poz. 346/34 Dz. Ust.). Zażalenia skarżących nie zostały przez władzę pozwaną uwzględnione zaskarżoną obecnie decyzją.

Na zarzuty skargi rozważył Najwyższy Trybunał Administracyjny, co następuje:

Skarga zarzuca przede wszystkim, że nałożenie odpowiedzialności w myśl art. 134 i 137 O. P. nie może nastąpić postanowieniem, lecz jedynie orzeczeniem i powołuje się na przepis art. 39 § 1 i art. 43 O. P. Zarzut ten nie jest uzasadniony. Brzmienie art. 43 Ordynacji Podatkowej bynajmniej nie uprawnia do uznania decyzji, nakładającej odpowiedzialność za podatek na osobę trzecią, za decyzję ustalającą obowiązek podatkowy, a więc za decyzję zapadłą w postępowaniu wymiarowym. Art. 43 głosi, iż „poszczególne ustawy podatkowe określają, kiedy powstaje obowiązek podatkowy"— o odpowiedzialności za podatek stanowią zaś przepisy O. P., która oczywiście nie jest „ustawą podatkową", za jaką w rozumieniu art. 43 O. P. można uznać tylko ustawy zawierające materialno prawne przepisy podatkowe. Nałożenie odpowiedzialności za podatek nie jest wymiarem podatku, lecz czynnością od wymiaru podatku odrębną i mającą za przedmiot podatek już wymierzony, a za cel ostateczny — ściągnięcie tego podatku. Nie można więc uznać aktu władzy skarbowej, nakładającego odpowiedzialność za podatek, za akt „wydany w toku postępowania wymiarowego lub odwoławczego, mocą którego nakłada się, zmniejsza lub uchyla podatek, grzywnę lub karę porządkową". Tym samym akt taki należy uznać w myśl art. 39 § 2 za postanowienie.

W związku z tym należy uznać zarzut skargi, że do wydania takiego aktu, jako dotyczącego podatku dochodowego spółki akcyjnej, byłaby właściwa w I instancji izba skarbowa za nieuzasadniony. Skoro przedmiotem aktu nie jest wymiar podatku płatnikowi (art. 47 O. P.), lecz ustalenie zobowiązania pochodnego osoby trzeciej, uzasadniona jest kompetencja urzędu skarbowego (art. 7 § 1 O. P.).

Dalszy zarzut skargi, że kompetentna do wydania decyzji w kwestii odpowiedzialności byłaby jedynie władza sądowa, a nie administracyjna, (nie podniesiony zresztą w zażaleniu) nie jest uzasadniony, gdyż materialną podstawę odpowiedzialności w danym wypadku stanowi przepis Ordynacji Podatkowej, a więc przepis prawa administracyjnego, którego stosowanie należy do władz administracyjnych. Powołany w skardze przepis art. 133 O. P., dotyczący odpowiedzialności spadkobierców, nie zawiera natomiast pozytywnej normy prawa administracyjnego, lecz odsyła do norm prawa prywatnego, nie może więc być traktowany jako analogiczny do przepisu art. 134 § 1.

Niesłuszny jest zarzut, iż skarżący mieli prawo podnoszenia wszelkich zarzutów merytorycznych przeciw samemu wymiarowi podatku, za który odpowiedzialność została na nich nałożona. Zarzuty te przysługują oczywiście tylko płatnikowi, któremu podatek został wymierzony, w toku postępowania wymiarowego i odwoławczego. Dopiero ustalona w tym postępowaniu suma podatku stanowi przedmiot odpowiedzialności osoby, obejmującej majątek osoby prawnej. Ustalenie tej odpowiedzialności jest zależne tylko od spełnienia warunków art. 134 § 1 O. P., a więc istnienia „nieściągniętych należności" podatku dochodowego osoby prawnej i faktu objęcia majątku. Badanie więc, czy „nieściągnięte należności" zostały prawidłowo wymierzone, nie może już być przedmiotem postępowania administracyjnego dotyczącego ustalenia odpowiedzialności za nie.

Zarzut, że władza pozwana oparła się jedynie na rozmowie likwidatorów Spółki Akc. „Bracia Dawidowscy" z urzędnikami Izby Skarbowej, jest nieuzasadniony, władza pozwana bowiem powołuje się w zaskarżonej decyzji na księgi handlowe Spółki Akcyjnej „Bracia Dawidowscy", na wyjaśnienia złożone przez skarżących w toku postępowania wymiarowego podatku dochodowego oraz na przedłożone przez nich wykazy, a więc dodatek w zaskarżonym orzeczeniu, że stan rzeczy, wynikający z tych dowodów, potwierdzili również likwidatorzy spółki akcyjnej, nie ma istotnego znaczenia i nie może być traktowany jako istotny motyw zaskarżonej decyzji.

Zarzut, że objęcie majątku, o którym mowa w art. 134 § 1 O. P. może nastąpić tylko w formie przejęcia przedsiębiorstwa z § 303 niemieckiego kodeksu handlowego lub przejęcia majątku z § 419 niemieckiego kodeksu cywilnego i że umowy takiej w danym razie nie było, uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za nietrafny. Ordynacja Podatkowa mówi o objęciu majątku osoby prawnej, nie wiążąc tego pojęcia z pewnymi tylko określonymi formami prawa prywatnego, w szczególności z powołanymi przez skargę, czyli ma widocznie na względzie gospodarczy fakt przejęcia majątku osoby prawnej na osobę trzecią, bez względu na formę prawną, w jakiej to przejście nastąpiło. W niniejszym wypadku skarżący — jak twierdzą sami w równobrzmiących wyjaśnieniach z 26 kwietnia 1935 r. — „przejęli" ruchomości Firmy „Bracia Dawidowscy" S. A. wartości 270.658 złotych, obejmujące maszyny, urządzenie śniadalni, urządzenie kuchenne, bieliznę i samochody — a więc istotne składniki majątku przedsiębiorstwa spółki akcyjnej, dalej „przejęli" oni zapasy towarów, pozostające w likwidowanej spółce akcyjnej na dzień

1 stycznia 1934, wartości 156.351 zł 84 gr, „nabyli" te wartości majątkowe za przypadającą im należność od likwidującej się spółki akcyjnej i wnieśli jej jako wkład do firmy „Bracia Dawidowscy", Spółka komandytowa.

Skarga twierdzi, że powyższe wartości nie wyczerpywały majątku spółki akcyjnej, który po ich wyeliminowaniu wynosił jeszcze 450.576 zł 31 gr. Zaskarżona decyzja jednak stwierdza, iż na sumę tę składa się przede wszystkim wartość nieruchomości (410.473 zł 38 gr) nabytej przez spółkę akcyjną od skarżących Leona, Romana i Aleksandra Dawidowskich, jednak nie przewłaszczonej na rzecz spółki z powodu nieuiszczenia ceny kupna. Co do tego punktu zaskarżonej decyzji skarga żadnych zarzutów nie podnosi, jak również nie zwalcza uzasadnienia zaskarżonej decyzji, że dalsze aktywy — saldo kasy 3.580 zł i reszta należności od dłużników około 28.000 zł — stanowią wartości nieistotne, które zresztą muszą zostać zużyte w toku likwidacji spółki akcyjnej. Skoro w ten sposób musi być uznane za niesporne, że wszystkie wartości majątkowe, mające istotne znaczenie dla prowadzenia przedsiębiorstwa spółki akcyjnej, a więc w znaczeniu gospodarczym jej majątek, przeszły na rzecz skarżących, a obojętny jest tytuł prawny, pod jakim to przejście nastąpiło, zakwalifikowanie skarżących jako osób, które objęły majątek spółki akcyjnej w rozumieniu art. 134 § 1 O. P., należy uznać za prawnie uzasadnione.

Dalszych zarzutów skargi nie rozpatrywał Najwyższy Trybunał Administracyjny, jako nie podniesionych w zażaleniach w szczególności zarzutów przeciw przyjęciu odpowiedzialności solidarnej skarżących.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny skargę oddalił, jako nieuzasadnioną.

— — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

148

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lutego 1938 r.

L. D. V. 12484/1/37

w sprawie przyjmowania protokólarnych zgłoszeń płatników o przyznanie ulg podatkowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, iż niektóre urzędy skarbowe, w wypadkach zgłaszania się płatników o udzielenie im ulg w spłacie podatków, odmawiają załatwienia ich próśb z tego powodu, że nie mają oni przygotowanych na piśmie podań.

Wobec powyższego, celem unormowania sposobu załatwiania spraw wyżej wymienionych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) w wypadku gdy płatnik zwracając się **osobiście** do urzędu z prośbą o udzielenie ulg w spłacie podatków nie ma przygotowanego podania na piśmie, a tylko wyraża tę prośbę ustnie — zgłoszenie takie należy przyjmować do protokółu nadając mu bieg narówni z podaniami, składanymi na piśmie;

2) celem ujednostajnienia formy przyjmowania powyższych zgłoszeń oraz uproszczenia pracy przy wydawaniu postanowień na te zgłoszenia, Ministerstwo Skarbu poleca sporządzić według załączonego wzoru stampilę, zawierającą wzór protokółu i postanowienia;

3) Panowie Naczelnicy Urzędów Skarbowych dopilnują, by nie zdarzały się wypadki nieprzyjęcia do protokółu zgłoszenia prośby w sprawie ulg podatkowych oraz by postanowienia na te zgłoszenia były wydawane w miarę możności niezwłocznie, chyba że zajdzie potrzeba uprzedniego zbadania stanu majątkowego petenta na miejscu. Wszelkie czynności urzędowe między poszczególnymi działami urzędu, związane z załatwianiem omawianych próśb, należy przeprowadzać w krótkiej drodze natychmiast po przyjęciu zgłoszenia prośby;

4) postanowienie urzędu na przyjętą do protokółu prośbę należy powziąć, o ile możności, bezzwłocznie i podać do wiadomości petenta zasadniczo na piśmie, z wyjątkiem tych przypadków, gdy płatnik zgodzi się na ustne ogłoszenie mu powyższego postanowienia. W tym ostatnim przypadku fakt przyjęcia do wiadomości treści postanowienia płatnik powinien stwierdzić swym podpisem na postanowieniu.

Protokół, o jakim mowa, podlega w myśl art. 140 i 147 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) opłacie stemplowej w wysokości 3 zł oraz 50 gr od każdego załącznika, o ile nie zachodzą warunki zwolnienia od opła-

ty na podstawie art. 142 pkt 17 powołanej ustawy. W myśl § 174 rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 842) należy na akcie wymienić okoliczności faktyczne, z których wynika, że uiszczenie opłaty stemplowej nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego.

W zasadzie strona powinna dostarczyć znaczek stemplowy już przy spisaniu protokółu. W takim razie należy znaczek nakleić na protokóle, a w ustępie ostatnim skreślić wyrazy: „zwolniono od opłaty stemplowej . . . . . .".

Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleca stosować powyższy tryb postępowania przy załatwianiu spraw, wynikających w toku postępowania egzekucyjnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu
z dnia 22 lutego 1937 r. L. D. V. 12484/1/37.

P R O T O K Ó Ł.

Dnia . . . . zgłosił się do Urzędu Skarbowego w . . . .
p. . . . ., zam. w . . . . . . ,
i złożył ustną prośbę o odroczenie płatności do . . . . — rozłożenie należności z tytułu podatków . . . . . na raty . . . .

Uzasadnienie . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Wniosek przyjęto — i zobowiązanego wezwano od uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie . . . . zł — zwolniono od opłaty stemplowej na podstawie art. 142 pkt 17 u. o. s.

Podpis przyjmującego Podpis płatnika

POSTANOWIENIE.

Udziela się . . . . . . rat po . . . . . zł płatnych . . . . . każdego . . . . — odracza się płatność do dnia . . . . . . pod warunkiem terminowego uiszczania należności bieżących. Postanawia się przedstawić Izbie Skarbowej wniosek o udzielenie . . . . rat po . . . . . . zł płatnych . . . .
o odroczenie do dnia . . . . i płatnika zawiadomić o powyższym projekcie, wzywając go do terminowego uiszczenia projektowanych rat z zaznaczeniem, że projekt ten nie wyklucza odmiennego postanowienia Izby Skarbowej w tej sprawie.

Naczelnik Urzędu

149

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lutego 1938 r.

L. D. V. 5235/1/38

w sprawie zakładania arkuszy wymiarowych na państwowy podatek przemysłowy od obrotu za 1937 rok podatkowy i państwowy podatek dochodowy na 1938 rok podatkowy w związku z nakładem nowych druków.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że układ arkuszy wymiarowych i odwoławczych na państwowy podatek przemysłowy od obrotu wzór M. Sk. Nr 70 i wzór M. Sk. Nr 72 poczynając od roku podatkowego 1937 oraz układ arkuszy wymiarowych i odwoławczych na państwowy podatek dochodowy wzór M. Sk. Nr 71 poczynając od roku podatkowego 1938 — został zmieniony, a to w związku z równoczesną zmianą układu rejestrów wymiarowych wymienionych podatków, dostosowanego do potrzeb Głównego Urzędu Statystycznego, który będzie opracowywał zestawienie wyników akcji wymiarowej.

Zasadnicza różnica między dotychczasowym a nowym układem arkuszy wymiarowych i odwoławczych polega na wprowadzeniu do nich specjalnej rubryki, zawierającej symbole oznaczające: a) wysokość i podstawę prawną zastosowanej stawki podatkowej, b) podstawę prawną zwolnienia obrotu od podatku oraz c) rodzaj źródła dochodu.

Z uwagi na powyższe, Ministerstwo Skarbu poleca przy wymiarze państwowego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1937 i podatku dochodowego na rok pod. 1938 posługiwać się arkuszami według zmienionego układu. Nakład tych druków został już zarządzony i w niedługim czasie nowe arkusze zostaną władzom skarbowym dostarczone.

W przypadku, gdyby arkusze wymiarowe według dotychczasowych wzorów zostały już założone i zmiana ich na nowe związana była z dużymi trudnościami, Ministerstwo Skarbu zezwala na utrzymanie już założonych arkuszy według dotychczasowych wzorów z tym, że dane, o których mowa w ustępie 2 niniejszego zarządzenia, należy oznaczyć symbolami, posługując się w tym celu arkuszami według nowego wzoru.

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki.*

150

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 15 lutego 1938 r.

o zmianie okólnika nr 10 z dnia 13 maja 1936 r. w sprawie sprzedaży i kupna złota na cele przemysłowo-przetwórcze, naukowe i lecznicze.

W związku z postanowieniami art. 6 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) Komisja Dewizowa zezwala aż do odwołania niżej wymienionym osobom na sprzedaż i kupno złota w kraju w zakresie i na warunkach, ustalonych niniejszym okólnikiem.

I. Sprzedaż.

1. Wytapiacze złota (rafinerzy) na zasadzie zezwoleń, udzielonych im imiennie na wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu przez Komisję Dewizową bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Polskiego, mogą sprzedawać z posiadanych zapasów złoto na cele naukowe, lecznicze, techniczno-dentystyczne, techniczne i przemysłowe następującym instytucjom, firmom i osobom:

a) instytucjom rządowym i samorządowym, zakładom naukowym i leczniczym oraz przedsiębiorstwom przemysłowo - przetwórczym;

b) lekarzom oraz lekarzom dentystom, którzy są uprawnieni do wykonywania praktyki na podstawie posiadanych zaświadczeń rejestracyjnych, wydanych przez właściwe władze;

c) uprawnionym i samodzielnym technikom dentystycznym, praktykującym na obszarach byłych zaborów niemieckiego i austriackiego na podstawie posiadanych zaświadczeń rejestracyjnych, wydanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych lub Ministerstwo Opieki Społecznej;

d) osobom, trudniącym się zawodowo czynnościami techniczno - dentystycznymi, należącym do jednego z zarejestrowanych przez właściwe władze związków techników dentystycznych (pracowników techniczno-dentystycznych);

e) firmom handlowym, trudniącym się sprzedażą artykułów na cele techniczno - dentystyczne (składnicom dentystycznym) na zasadzie właściwych świadectw przemysłowych. Składnice dentystyczne, posiadające na terenie byłych zaborów austriackiego i rosyjskiego świadectwa złotnicze, nie mogą (poza zakupem złota dentystycznego i jego sprzedażą) korzystać z innych prerogatyw, jakie daje posiadanie świadectwa złotniczego;

f) osobom i firmom, trudniącym się przemysłem złotniczym, z wyjątkiem antykwariatów, przedsiębiorstw komisowych i magazynów artykułów dewocyjnych, na zasadzie właściwych świadectw przemysłowych, a na terenie byłych zaborów austriackiego i rosyjskiego — posiadającym ponadto świadectwa złotnicze, wydane przez urzędy probiercze. Zwolnienie rzemieślnika od obowiązku wykupienia świadectwa przemysłowego zastępuje w rozumieniu niniejszego okólnika posiadanie tego świadectwa (okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 26 listopada 1937 r. L. D. V. 39640/4/37 Dz. Urzęd. Ministerstwa Skarbu Nr 31, poz. 900).

2. Firmy handlowe, trudniące się sprzedażą artykułów przeznaczonych na cele techniczno-dentystyczne, określone w punkcie pierwszym „e" okólnika, (składnice dentystyczne), mogą sprzedawać złoto dentystyczne, tj. półfabrykaty złota, przeznaczone do prac dentystycznych, wyłącznie osobom wymienionym w punktach 1. „a" do „d".

3. Osoby i firmy, trudniące się przemysłem złotniczym, z wyjątkiem składnic dentystycznych, antykwariatów, przedsiębiorstw komisowych, magazynów artykułów dewocyjnych, mogą sprzedawać złoto dentystyczne wyłącznie instytucjom, firmom i osobom, wymienionym w punktach 1. „a" do „e".

4. Osoby i firmy, uprawnione do zakupu złota na zasadzie postanowień niniejszego rozdziału, mogą nabywać złoto tylko w takich ilościach, jakie są im normalnie potrzebne do ich produkcji lub wykonywania zawodu w okresie najbliższych trzech miesięcy, wliczając w to zapas posiadanego już przez nie złota.

II. Kupno.

5. Uprawnieni wytapiacze złota (rafinerzy) oraz osoby i firmy, trudniące się przemysłem złotniczym, mogą nabywać złoto we wszelkiej postaci z wyjątkiem sztab i monet. Z niniejszego upoważnienia nie mogą korzystać składnice dentystyczne, antykwariaty, przedsiębiorstwa komisowe i magazyny artykułów dewocyjnych.

Przez złoto w sztabach w znaczeniu, przyjętym w niniejszym okólniku, należy rozumieć takie stopy ze złota, bez względu na ich kształt, które odpowiadają następującym trzem warunkom:

a) zawierają czystego złota co najmniej 500‰,

b) ważą ponad 100 gramów, lub są opatrzone krajową lub zagraniczną cechą, określającą zawartość złota,

c) nie posiadają znamion gotowych do użytku wyrobów i nie są złomem, pochodzącym z takich wyrobów.

6. Złoto kupowane na zasadzie upoważnienia, zawartego w punkcie poprzednim, może służyć wyłącznie do sprzedaży w ramach

uprawnień, wynikających z rozdziału I. niniejszego okólnika, oraz na potrzeby własnej produkcji nabywającego, a więc do wytwarzania surowców, półfabrykatów ze złota i przedmiotów złotych, posiadających znamiona gotowych do użytku wyrobów.

Za przedmioty, posiadające w rozumieniu niniejszego okólnika znamiona wyrobów gotowych do użytku, uważa się takie wykończone i do użytku zdatne przedmioty, które w tej postaci także przed dniem 26 kwietnia 1936 r. sporządzano ze złota i których wytwarzanie ze złota jest powszechnie przywiązane do ich normalnego przeznaczenia użytkowego.

7. Zezwala się aż do odwołania na zawieranie transakcji kupna-sprzedaży złota listkowego z tym, że jeżeli kupowane złoto nie służy do użytku własnego nabywcy dla celów przemysłowo-przetwórczych, lecz nabywane jest w ilościach ponad 100 gramów brutto do dalszej odprzedaży, korzystanie z niniejszego zezwolenia uwarunkowane jest posiadaniem przez nabywcę złota imiennego upoważnienia, udzielonego na wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu przez Komisję Dewizową bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Polskiego.

III. Obowiązek prowadzenia rejestrów.

8. Osoby i firmy, sprzedające złoto w ramach uprawnień, wynikających z przepisów punktów 1-go, 2-go i 3-go niniejszego okólnika, obowiązane są prowadzić rejestr rozchodu złota, zawierający następujące rubryki:

a) liczba porządkowa transakcji;
b) data sprzedaży;
c) imię, nazwisko lub firma i dokładny adres nabywcy;
d) podstawa, na zasadzie której sprzedano złoto (zaświadczenie, legitymacja, przez kogo wydana, numer zaświadczenia lub legitymacji);
e) rodzaj, próba i waga brutto złota;
f) suma ogólna w złotych, otrzymana od nabywcy;
g) cel nabycia złota;
h) pokwitowanie nabywcy wraz z następującą deklaracją:

„Niniejszym oświadczam, że zakupione złoto łącznie z posiadanym przeze mnie zapasem nie przekracza mego normalnego trzymiesięcznego zapotrzebowania oraz że znane mi są postanowienia dekretu Prezydenta R. P. z dn. 26 kwietnia 1936 r. i okólnika Komisji Dewizowej Nr 10 z 15 lutego 1938, a w szczególności sankcje karne, przewidziane w wyżej wymienionym dekrecie na wypadek niezgodnego z przepisami dewizowymi obrotu złotem".

Pokwitowanie nabywcy przez podpis jego w rejestrze można zastąpić oddzielnym dokumentem, który winien zawierać wszystkie dane, wyżej przepisane.

Osoby, wymienione w punkcie 1. „f" niniejszego okólnika, winny uwidoczniać w rejestrze rozchodu złota również te ilości, które zostały zużyte na własną produkcję wyrobów gotowych.

9. Uprawnieni wytapiacze złota (rafinerzy), składnice dentystyczne i osoby, trudniące się przemysłem złotniczym, obowiązane są prowadzić rejestr przychodu złota, nabywanego na podstawie upoważnień przyznanych niniejszym okólnikiem. Rejestr ten winien zawierać następujące rubryki:

a) liczba porządkowa transakcji;
b) data nabycia;
c) rodzaj, próba i waga brutto złota;
d) suma ogólna w złotych, zapłacona poszczególnym sprzedawcom.

W przypadkach, gdy złoto zakupiono u rafinerów, osób trudniących się przemysłem złotniczym lub w Banku Polskim, bądź też sprowadzono z zagranicy, należy ponadto wymienić w rejestrze źródło nabycia złota.

10. Rejestry, ustalone w punktach 8-ym i 9-ym, należy tak prowadzić, aby każda transakcja była uwidoczniona w osobnej pozycji. Omawiane rejestry, jak również deklaracje i odrębne pokwitowania, przewidziane w punkcie 8-ym, winny być w taki sposób przechowywane, aby organy kontroli zawsze mogły mieć do nich dostęp.

11. Komisja Dewizowa bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Polskiego może cofnąć bez podania powodów uprawnienia, przyznane niniejszym okólnikiem.

Komisja Dewizowa.

UWAGA: okólnik Komisji Dewizowej Nr 10 z dnia 22 maja 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 469) oraz uzupełnienie z dnia 14 lipca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 671) przestają obowiązywać.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
w sprawie przeniesienia portfeli ubezpieczeniowych pomiędzy P. Z. U. W. a Z. U. W.

Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń) podaje do publicznej wiadomości, że umową z daty Warszawa 9 października 1937 r. i Poznań 12 października 1937 r. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przenosi z dniem 1 kwietnia 1938 r. na Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu swój portfel umownych ubezpieczeń od ognia, gradobicia, kradzieży z włamaniem i odpowiedzialności cywilnej (praw-

nej), pochodzący z powiatów: lipnowskiego, nieszawskiego, rypińskiego, włocławskiego, kaliskiego, kolskiego, konińskiego i tureckiego, zaś Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu przenosi z dniem 1 kwietnia 1938 r. na Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie swój portfel umownych ubezpieczeń od ognia, gradobicia, kradzieży z włamaniem i odpowiedzialności cywilnej (prawnej), pochodzący z terenu powiatu działdowskiego.

Wymienioną wyżej umowę zatwierdził Minister Skarbu decyzją z dnia 30 grudnia 1937 r. L. UU. 13030/2/37 na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 lutego 1932 r. o przenoszeniu portfeli ubezpieczeniowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 231).

Komunikat
w sprawie płatności podatków w marcu 1938 r.

W marcu 1938 r. są płatne następujące podatki:

1) do dnia 1 marca — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1938, przez osoby fizyczne i spadki wakujące, w wysokości połowy podatku, jaki przypada od zeznanego dochodu;

2) do dnia 5 marca — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 28 lutego 1938 r.; do 20 marca — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 marca 1938 r.;

3) do dnia 7 marca — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w lutym 1938 r.;

4) do dnia 25 marca — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w lutym 1938 r., przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych obrotach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w marcu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w marcu 1938 r.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 lutego 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,72	89,25
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,26½	5,24
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,26	5,23½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	296,04	294,30
Franki francuskie . . .	100 Fr.	17,37	17,07
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	122,90	122,10
Funty angielskie	1 Ł.	26,54	26,38
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow. . .	100 K.	17,60	16,40
Korony duńskie	100 K.	118,45	117,60
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	133,28	132,30
Korony szwedzkie . . .	100 K.	136,79	135,80
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21,90	20,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,72	11,25
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	108,00	102,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	96,00	90,00

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	295,30	296,04	294,56
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,50	89,72	89,28
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,72	11,66
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	118,45	117,85
Londyn	1 Ł.	26,47	26,54	26,40
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,81	27,67
Montreal	1 Dol.	—	$5,27^{5}/_{8}$	$5,25^{1}/_{8}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	$5,26^{7}/_{8}$	$5,28^{1}/_{8}$	$5,25^{5}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,27^{1}/_{8}$	$5,28^{3}/_{8}$	$5,25^{7}/_{8}$
Oslo	100 K.	132,95	133,28	132,62
Paryż	100 Fr.	17,27	17,37	17,17
Praga	100 K.	18,50	18,55	18,45
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,45	136,79	136,11
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,54	26,40
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,25	98,75
Zurych	100 Fr.	122,60	122,90	122,30
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	121,00	115,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.